Jezus, de enige Naam tot zaligheid

Schriftlezing: Handelingen 4:1-12

Tekst: Handelingen 4:12

Zingen:
Ps. 68:10
Lofzang van Maria:3
Ps. 146:2 en 3
Ps. 89:9
Ps. 34:2

Het Woord van God dat de Heere deze middag laat verkondigen, kunt u vinden in Handelingen 4 en daarvan het twaalfde vers. De tekst voor de prediking is Handelingen 4 vers 12, waar wij het Woord van God als volgt lezen: *En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.*

Vanuit deze woorden trekken wij lijnen naar zondag 11 van de Heidelbergse Catechismus. Daar vraagt de onderwijzer als eerste: *Waarom wordt de Zone Gods Jezus, dat is Zaligmaker, genoemd?* En de leerling mag antwoorden: *Omdat Hij ons zalig maakt en van al onze zonden verlost; daarbenevens, dat bij niemand anders enige zaligheid te zoeken of te vinden is.*

Vervolgens vraagt de onderwijzer: *Geloven dan die ook aan den enigen Zaligmaker Jezus, die hun zaligheid en welvaart bij de heiligen, bij zichzelven, of ergens elders zoeken?* En het antwoord is: *Neen zij; maar zij verloochenen met de daad den enigen Heiland Jezus, ofschoon zij met den mond in Hem roemen; want van tweeën één: óf Jezus moet geen volkomen Zaligmaker zijn, óf die dezen Zaligmaker met een waar geloof aannemen, moeten alles in Hem hebben dat tot hun zaligheid van node is.*

Geliefde gemeente, is er vanmiddag iemand die even met mij mee wil gaan naar de heuvel Golgotha? Daar wil ik je wat laten zien, daar wil ik je wat laten horen. Is er iemand vanmiddag die niet meer weet hoe het goed moet komen, die niet meer weet hoe hij zalig moet worden, die denkt dat het nooit meer goed kan komen? Zit die hier zo vanmiddag? Ga je dan eens even met me mee?

Moet je eens op Golgotha kijken. Moet je eens naar Golgotha luisteren. Daar hangt een man. Wat heeft die zwaar gezondigd! En hij begint tegen zijn kameraad te spreken: *Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt? En wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben.*

En toen ging die man verder spreken. Nee, niet meer tegen die kameraad met wie hij zo gezondigd had, maar zijn ogen werden getrokken naar die Persoon aan dat middelste kruis. En toen begon hij te stamelen: *Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.* Wat dreef die goddeloze zondaar om dat aan de Heere Jezus te vragen, Die aan dat middelste kruis hing?

Weet je wat hem dreef? Hij heeft wat ontdekt. Hij heeft iets heerlijks ontdekt. Hij heeft iets ontdekt dat zo nauw aansluit bij de toestand van zijn hart. Hij had het bordje gelezen boven het hoofd van het kruis waaraan Christus hing. En het eerste wat hij op dat bordje las, was dit: *DEZE IS JEZUS, DE KONING DER JODEN.*

Ben je met me meegegaan? Heb je het gelezen? Heb je het gehoord? En begin je ook te bedelen: *Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.* Want ik kan niet meer buiten U, o Heere Jezus, want ik voel het in mijn hart:

Jezus, niet mijn eigen kracht,
Niet het werk door mij volbracht,
Niet het offer dat ik breng,
Niet de tranen die ik pleng,
Schoon ik ganse nachten ween,
Kunnen redden, Gij alleen.

En over die heerlijke Naam gaat het nu vanmiddag, gemeente. *En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.*

Daarom schrijven we boven de prediking van deze middag: Jezus, de enige Naam tot zaligheid. Drie gedachten:

1. Een ontdekkende Naam.
2. Een gegeven Naam.
3. Een troostvolle Naam.

1. Een ontdekkende Naam

Daar staan Petrus en Johannes voor de Joodse rechtbank. Nee, niet vanwege een misdaad die zij bedreven hebben ten opzichte van een van hun naasten, maar vanwege een weldaad die zij hebben mogen bewijzen, in de kracht van de Heere, aan die kreupele man. En vanwege wat daarop volgde, namelijk dat zij gingen prediken over die Naam, in Wiens kracht zij dit wonder hebben mogen doen.

Ja, en dat zien die Joodse leidslieden nu niet. Daar zijn die streng godsdienstige mannen zo blind voor. Daarom gaan ze deze twee apostelen een vraag stellen: *Door wat kracht of door wat naam hebt gijlieden dit gedaan?* Ja, wat zullen de apostelen daar dan op antwoorden? Want ze worden wel ter verantwoording geroepen vanwege dat wonder dat ze gedaan hebben.

Er komt een antwoord, maar weet u hoe dat antwoord komt? Dat is toch wel heel belangrijk, dat we daar niet overheen lezen. Petrus, die in het bijzonder het woord neemt, is vervuld met de Heilige Geest. Gemeente, als de Heere Zijn knechten gaat vervullen met de Heilige Geest en ze gaan dan woorden spreken, dan komt er wat. Dan komt er een hemels zuiver antwoord op de vraag die de Joodse raad aan de apostelen heeft gesteld.

Maar dat betekent niet dat dat antwoord altijd heel liefelijk klinkt. Dat betekent niet dat de woorden die de Heere Zijn knechten laat verkondigen, nu altijd woorden van troost zijn. O nee, soms kunnen die woorden heel scherp zijn, heel ontdekkend, heel afsnijdend. Het Sanhedrin vraagt in wat voor kracht en in wat voor naam Petrus en Johannes die kreupele man hebben genezen. Het antwoord is helder, vers 10: *Door den Naam van Jezus Christus, den Nazaréner.*

Maar o, wat wordt Petrus dan scherp! Want dan gaat hij tegen dat Sanhedrin zeggen dat dat juist die Jezus is Die zij hebben gekruisigd. En hij laat hen goed voelen dat het een vervulling is van een oudtestamentisch woord dat wij vinden in Psalm 118: *Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is.* Van u, Sanhedrin!

Waarom moet Petrus dit zo zeggen, gemeente? Omdat deze godsdienstige mannen van de Joodse raad niet willen zalig worden zoals het alleen maar mogelijk is. Deze mensen menen, net als Saulus van Tarsen vóór zijn bekering, door de werken van de wet zalig te worden. En wie dat meent, gemeente, moet niets van Jezus hebben. Want wij horen het ook in de Catechismus terug, zondag 11, antwoord 30: het is van tweeën één.

Zult u niet zoeken naar een derde weg, lieve gemeente? Zult u niet menen dat het met iets kan wat ertussen zit? Van tweeën één, A of B: *óf Jezus moet geen volkomen Zaligmaker zijn, óf die dezen Zaligmaker met een waar geloof aannemen, moeten alles in Hem hebben dat tot hun zaligheid van node is.* Kijk, en nu hoort dat Sanhedrin, dat we in de context van onze tekst tegenkomen, bij die categorie mensen voor wie de Heere Jezus geen volkomen Zaligmaker is. Van wie geldt dat hier nog?

Hoe komt dat? Hoe komt het dat die Joodse mannen daar van die Joodse raad Jezus niet hebben erkend en aangenomen als de Zaligmaker? Weet u waar het op vastzit? Die mensen wisten niet wat zonde was. Die mensen verstonden niet dat ze in de schuld stonden bij God. O, ze meenden dat ze de wet verstonden, maar ten diepste begrepen ze er totaal niets van.

Ze waren nog nooit in aanraking gekomen met de geestelijke betekenis van de wet. En dan denk ik weer even aan donderdagavond, belijdeniscatechisanten. Daar hebben we het over gehad, weet je nog? Toen we enkele verzen samen lazen uit Romeinen 7, waar wij Paulus horen zeggen: *En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven.*

Ja, gemeente, als de Heilige Geest met Zijn wet komt, dan blijft er niets van je over, echt niet. Dan raak je je eigen gerechtigheden kwijt en je ontdekt ook dat je niets anders hebt dan ongerechtigheden. En daarmee kun je niet voor God bestaan. Dan blijkt ook dat je met al je ijver die je hebt, misschien goed bedoeld, toch niet zalig bent, maar juist het tegenovergestelde van zalig. En wat is dat? Rampzalig, verloren, doemwaardig.

Gemeente, als je dat niet ontdekt, dan zal Jezus nooit waarde voor je krijgen. Dan zal die Naam Jezus alleen maar een naam blijven van vijf letters. En daarom is het zo aangrijpend, ook zo ontdekkend, dat wij Petrus in onze tekst horen zeggen: *De zaligheid is in geen Anderen.* Dat is echt een les. Dat is een ontdekkende les, dat is een afsnijdende les. En dat is een les die juist zo moeilijk is voor godsdienstige mensen.

Echt waar, ik praat uit ondervinding. Ik weet echt wel waar ik het over heb. Als alles eens van je afgenomen wordt, ik weet niet hoe het u vergaat, maar daar kan een mens niet tegen. Dan kun je soms in je verdorven hart vijandschap ontdekken, vijandschap tegen vrije genade. *De zaligheid is in geen Anderen.*

En nu kom ik bij uw hart. Nu moet u eens eerlijk tegen de Heere zeggen, nu u zo in de kerk zit of thuis mee zit te luisteren, laat de Heere nu zo een ogenblik in uw hart kijken, als ik je ga vragen: wil je zalig worden? Wilt u zalig worden? Wil je dat echt? Maar waarvan dan? Waarom wil je zalig worden? Waarvan wil je zalig worden?

Begrijp je wel, versta je wel wat het woordje zalig worden betekent? Wat is dat eigenlijk? Want dat heeft natuurlijk alles te maken met de Naam Jezus, dat is Zaligmaker. We hebben het natuurlijk heel trouw op catechisatie geleerd. En het is ook goed dat we dat leren, want je moet het eerst verstandelijk weten voordat je het bevindelijk kunt leren verstaan door Gods Geest.

Wat is zalig maken? U weet het toch: verlossen van het grootste kwaad en brengen tot het hoogste Goed. Dat is verlost worden van de zondeschuld en teruggebracht worden tot God. En dat kan alleen Jezus. Dat kan alleen door die heerlijke Naam van Hem. Alles buiten deze Naam maakt een zondaar nooit zalig.

Dan moeten we deze middag maar weer eerlijk met ons hart omgaan, gemeente, u, jij en ik. Want we kunnen natuurlijk heel rechtzinnig en heel degelijk zeggen: ja, het klopt, alleen door de Naam van de Heere Jezus Christus kun je zalig worden. Maar wat is dan de praktijk in uw leven? Want als je het zegt, moet het ook praktijk zijn, toch?

En dan ontdek je zo hier en daar, als je goed luistert en als je mensen hoort praten, juist in degelijke kringen, daar horen wij toch ook bij, dat ze het wel zeggen. Misschien bent u het wel, misschien ben jij het wel: dat het alleen door Jezus kan. Maar heimelijk heb je allerlei andere grondjes. Zo kun je je doop gaan overschatten en daar je zaligmaker van maken. En misschien je kerkgang wel, en dat je al jaren onder een Schriftuurlijk-bevindelijke prediking mag verkeren. Misschien heb je van je belijdenis des geloofs wel je zaligmaker gemaakt. Of je liet je emoties gaan en ging dat verwarren met het zaligmakende geloof. Misschien ben je wel een heel selectieve luisteraar geworden.

Misschien zeg je het wel: die dominee zegt het nog, maar die dominee zegt het helemaal niet meer. En heb je eigenlijk je zaligmaker van een dominee gemaakt, of van een bepaald soort prediking. Of misschien wel van een oudvader, van een puritein, of van citaten van een puritein die je helemaal uit de context gaat trekken. Misschien maak je van de bekering van je vader of je moeder wel een soort grondje en denk je: ja, zo moet het gaan.

En je blijft er maar in hangen. Uiteindelijk heb je daar heimelijk je zaligmaker van gemaakt. Dat zeg je natuurlijk niet, want daar zijn we te godsdienstig voor, daar zijn we te vroom voor. Maar laat je eens ontdekken. Want ik zeg het niet, maar mijn Zender laat het u zeggen door mij.

Je kunt zelfs van je tranen je zaligmaker maken, van je aangename gestalten, van een psalmversje dat je zo raakte en dat je uit volle borst hebt gezongen. Maar verstond je wel wat je zong? Ik weet het, ik ben heel scherp. Misschien valt het wel verkeerd. Maar ik heb je ziel niet over voor de rampzaligheid. Daarom predik ik het: *De zaligheid is in geen Anderen.*

Een hele les, een pijnlijke les, een smartelijke les. Daar kan zoveel tegenop, tegenin komen. Het zit er zo in om op je eigen manier een grond voor de zaligheid te zoeken, wat Gods Woord als het ware samenvat met de werken van de wet. O, het zit er nu zo in om zelf wat te doen, terwijl het werkverbond toch verbroken ligt.

Wat een wonder als het waar gaat worden dat al onze gerechtigheden een wegwerpelijk kleed gaan worden. En dat je het op de school van vrije genade mag leren: *Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde.* Ben je daar nu al achter gekomen, gemeente, dat de zaligheid echt niet in een ander te vinden is?

Petrus zegt het zo sterk in onze tekst. Want in de grondtekst kom je twee aparte woordjes tegen die je allebei kunt vertalen met ‘niet’. Als in de Griekse taal deze twee woordjes te vinden zijn, dat ze met elkaar verbonden zijn als twee aparte woordjes, dan krijgen ze een versterkende functie. En dat doet Petrus in onze tekst. Eigenlijk zegt hij: de zaligheid is beslist niet in een ander.

Ten enenmale uitgesloten. Er is ook echt niets of niemand te vinden waarin die zaligheid te vinden is buiten de Naam Jezus. Hoe kom je daar nu achter? Wanneer gaat die heerlijke, lieflijke Naam Jezus nu echt waarde voor je krijgen? Je zou dat met twee dingen heel kort kunnen samenvatten.

Je gaat echt geloven, toestemmen, toe-eigenen dat je gezondigd hebt. En je gaat echt geloven en toestemmen en toe-eigenen dat je daarom straf verdiend hebt. Je vindt het in heel de Schrift terug. Vindt de Heere je wel eens op je knieën voor God, dat je onder tranen zegt: Heere, ik heb gezondigd, ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen? Heere, ik wil niets achterhouden.

'k Bekend', o HEER', aan U oprecht mijn zonden;
'k Verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden;
Maar ik beleed, na ernstig overleg,
Mijn boze daân.

Heere, hier ben ik, een zondaar, een zondares. En als ik in Uw Woord lees wat ik verdiend heb: U moet me straffen, Heere, en U bent recht in al Uw weg en werk. Tegen die achtergrond wordt die Naam Jezus zo dierbaar, zo heerlijk. De zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel, onder de mensen, geen andere naam tot zaligheid gegeven dan de Naam Jezus. Dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. Een gegeven Naam

Geen andere Naam gegeven. Dat betekent, gemeente, als er dan nergens meer een mogelijkheid is om zalig te worden vanuit ons mensen, dat er toch een Naam gegeven is waardoor een zondaar zalig kan worden en zalig zal worden. Die Naam is nu uit de hemel gekomen. Die Naam heeft God bekendgemaakt op de aarde. Want de aarde is de plaats onder de hemel.

Dan weten wij wel met welke Naam God dat bekendgemaakt heeft. En als God een naam bekend gaat maken onder de hemel, onder de mensen, op de aarde, dan hoort bij die naam een persoon. Heel concreet is dat in onze tekst de Naam Jezus. Al noemt Petrus in vers 12 deze Naam niet letterlijk, uit de context van de geschiedenis is het overduidelijk dat hij de Naam Jezus bedoelt.

Want er wordt in vers 10 gesproken over zaligheid, over zalig worden, zalig maken. Dat zijn toch woorden die zo duidelijk horen bij de Naam Jezus, dat is Zaligmaker. Die vraag vinden we ook hier in zondag 11: *Waarom wordt de Zone Gods Jezus, dat is Zaligmaker, genoemd?* En het antwoord op grond van Gods Woord is overduidelijk: *Omdat Hij ons zalig maakt en van al onze zonden verlost.*

Dus die Naam verkondigt nu precies Wie Jezus is en wat Jezus doet: zalig maken. En wat heeft God de Vader nu gedaan? Hij heeft deze Naam van Zijn Zoon op de aarde bekendgemaakt. Onder de hemel, op de aarde. Aan wie? Dat mag Petrus ook verkondigen: onder de mensen.

Wat voor mensen? Gevallen mensen, die nooit meer zalig kunnen worden vanuit zichzelf. Onder de mensen die voortgekomen zijn uit Adam en Eva, rampzalige mensen. Onder zulke mensen heeft het God de Vader behaagd die Naam Jezus te geven. En Hij is er feitelijk Zelf mee begonnen toen Hij die moederbelofte verkondigde.

Nee, ik weet het, daar vinden we ook letterlijk de Naam Jezus niet. Maar wat God de Vader daarmee openbaart, dekt wel die Naam Jezus: *Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.* En het is niet gebleven bij de bekendmaking van die Naam onder de hemel, onder de mensen. Wat God de Vader in het Oude Testament heeft beloofd, heeft Hij in de volheid van de tijd waargemaakt.

Hij heeft niet alleen een Naam gegeven, maar Hij heeft ook de Persoon gegeven Die deze Naam dragen mag: Jezus Christus, de Zoon van God. Ja, dan mogen we onze tekst ook zo lezen: de zaligheid is in geen Ander, want er is onder de hemel geen andere Persoon gegeven onder de mensen door Wie wij

zalig moeten worden. Want de Naam Jezus valt helemaal samen met de Persoon Die deze Naam draagt.

Maar dat was nogal wat, dat God de Vader deze Naam, deze Persoon onder de hemel, onder de mensen gegeven heeft. Dat betekende dat de Vader Zijn Zoon Jezus Christus naar de aarde gezonden heeft. Uit de hemel, uit die heerlijke plaats waar Hij volmaakt de eer en de heerlijkheid bezat en ontving van de engelen die Hem omringden. Maar die plaats moest Hij verlaten. En die plaats wilde Hij verlaten om onder de hemel terecht te komen, op de aarde, om daar te lijden en te sterven.

Hij is gekomen onder de mensen. Hij is de mensen in alles gelijk geworden. Hij heeft het zondige vlees van de mens aangenomen. Hij is gekomen onder de hemel, op een aarde waar alles bruiste van de vijandschap tegen God en tegen Zijn Kerk. Vijandschap tegen de Vader, vijandschap tegen Hemzelf.

Hij is gekomen onder de hemel, dat is ook op de aarde onder de wet, alsof Hij een overtreder van die wet was geweest. En toen Christus onder de hemel gezonden werd, op de aarde, en onder die wet terechtkwam, kwam Hij onder de vloek van de wet terecht. Ja, Hij is onder God gekomen. Hij is onder Zijn recht gekomen. Hij is onder de toorn van God gekomen.

Hij is zo onder de hemel gekomen dat de hemel zich toedekte boven Hem en onder Hem de hel is opengegaan, toen Hij daar hing tussen hemel en aarde aan het vloekhout. Daar, gemeente, is toch zoiets aangrijpends gebeurd. Daar is toch zoiets intens verschrikkelijks gebeurd met Jezus. Wat dan? Wat is er met Jezus gebeurd in die drie-urige duisternis?

Daar doorleefde de Zaligmaker ten volle de rampzaligheid waar u naartoe moet, wat jij verdiend hebt, en ik. Plaatsvervangend voor Zijn ganse Kerk wilde Jezus, de Zaligmaker Die Zijn volk zal zalig maken van hun zonden, afdalen in de rampzaligheid. Wie kan dat nog met een hard hart aanhoren? Wie kan daar nu nog onbewogen onder blijven? Dat God dit gewild heeft, en Jezus ook, dat Hij als het Lam van God in deze weg, door de rampzaligheid heen, zondaren zalig maakt.

En Hij is erdoorheen gegaan. Hij heeft het volbracht. God de Vader was zo tevreden met het offer dat Hij Hem na drie dagen opwekte uit de dood, tot zaligheid van zondaren. Die boodschap, die in de Naam Jezus opgesloten ligt, heeft God nu doen verkondigen onder de mensen. In onze tekst mag Petrus dat doen ten opzichte van het Sanhedrin.

Vanuit de tekst, die een plaatsje gekregen heeft in het heilig Woord van God, komt deze boodschap tot ons. Is het niet een wonder, gemeente? Er is een Zaligmaker van God gegeven. O, als je dan alles moet kwijtraken, als je dan met alles de dood in moet: de zaligheid is in geen ander dan alleen in Hem. En nog steeds behaagt het God Zijn Zoon te openbaren, Zijn Naam zo heilig, zo goed.

Weet je, jongens en meisjes, die Naam van Jezus wordt in de Bijbel vergeleken met een olievlek. Jullie weten best wat een olievlek is. Misschien moet je het van de week maar eens een keer proberen. Vraag maar aan je moeder of ze een bakje water neerzet. En dan moet je eens vragen of je een beetje olijfolie of een beetje slaolie van je moeder mag hebben, een lepeltje.

Dat moet je eens op dat water gooien. En dan zie je dat het een olievlekje wordt. Nu zegt de Bijbel: zo is het nu ook met de Naam van de Heere Jezus. Het is als een olievlek die steeds groter wordt. Zoek het straks maar eens op in Hooglied 1 vers 3: *Uw Naam is een olie, die uitgestort wordt.*

Waar nu een arme zondaar met die Naam in aanraking komt door het zaligmakende geloof, daar gaat iets gebeuren in je hart. Dat staat ook in Hooglied 1 vers 3: *Daarom hebben U de maagden lief.* Wat

een wonder, zeg, als je van deze lieflijke Naam gaat horen, zo onder de prediking. En misschien zijn er vanmiddag wel die het zo ervaren mogen.

O, vanbinnen in je hart stormt het, bruist het, is het zwart, is het donker. En in uw stilte kunt u niet anders zeggen: *Want mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd; als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden.* En dan wordt je deze middag een Naam verkondigd, de Naam Jezus: *Want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.*

Zit hier misschien een zondaar die zo ongelukkig is zonder Jezus? Zit hier zo'n arme tobber die buiten Hem niet meer verder kan? Hier is Hij. En door middel van de prediking zegt Hij: zie, dit ben Ik, zie, dit ben Ik. O, dat je ogen Hem zouden zien, dat je oren Hem zouden horen en dat je van de Heilige Geest voeten krijgt om tot Hem te komen. En dat je van de Heilige Geest handen krijgt om deze Naam, deze Jezus te mogen aanraken. Want dat is nog veel rijker dan dat je van die Naam gaat horen. Het wordt nog veel rijker in het geestelijke leven als het God inderdaad behaagt Zijn Zoon in je ziel te openbaren. Dan kom ik bij een heel belangrijk puntje in onze tekst.

Want inderdaad, in onze vertaling staat, en dat is goed vertaald: *En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is.* Maar daar wordt een woordje gebruikt dat vertaald is met 'onder', dat je ook vertalen mag met 'in de mensen'. En komt het daar nu juist niet op aan?

Want kijk, die Naam moet gepredikt worden aan alle creaturen. Tot aan het einde der aarde zal die Naam klinken. Maar met het horen van die Naam ben je nog niet gelijk zalig. Die Naam moet in de ziel worden gegraveerd, die Naam moet in de ziel worden gebracht. Dat doet nu de Vader door Zijn Woord en door Zijn Geest. Als dan Christus in je hart geboren wordt, als Hij intrek gaat nemen in je ziel, dan ga je het verstaan: Hij is het, in Wie ik alles kan vinden wat tot mijn zaligheid nodig is. Waar komt het dus op aan, gemeente? Altijd weer op datzelfde waar heel het Woord van God van spreekt: *Geloof alleenlijk.* Dat je nu als een arme zondaar aan de voeten van deze Jezus terecht kunt komen, mag komen.

Waar je opgejaagd werd door de wet, zoals we dat in het Oude Testament geïllustreerd zien in die doodslager, die de bloedwreker achterna kwam. Nee, dan kon je niet langs de kant van de weg eens een poosje gaan zitten rusten, want die bloedwreker kwam eraan. Je moet in de vrijstad zijn. Daar kan die bloedwreker je niets meer doen. Dan komt het aan op dat gelovige vluchten naar die vrijstad, het gelovig aankloppen op de poort van die vrijstad en je gelovig overgeven aan Hem Wiens Naam is Jezus. Om daar aan Zijn voeten te blijven liggen, totdat Hij tot je ziel gaat spreken. Want echt, gemeente, wie de Zoon heeft, die heeft het leven. En wie de Zoon van God niet heeft, de toorn van God rust op hem.

O, zoek het dan toch bij niemand anders dan bij deze Jezus alleen. Want er is onder de hemel, onder de mensen, geen andere Naam gegeven door Welke wij moeten zalig worden. Dat is dat heerlijke, heilige moeten waar onze tekst van spreekt. En juist in dat woordje 'moeten' ligt toch zo'n enorme troost. Laten we van die troost eerst gaan zingen: *Gij hebt weleer van Hem, Dien Gij geheiligd hadt, Gezegd in een gezicht, dat zoveel troost bevat:* Psalm 89, het negende vers.

3. Een troostvolle Naam

Onze laatste gedachte is: een troostvolle Naam. Aan het einde van onze tekst vinden wij een bijzonder woord: *Door Welken wij moeten zalig worden.* Ik doel dan in het bijzonder op dat werkwoord 'moeten'. Nu kan het woordje 'moeten' een heel negatieve lading hebben. Misschien ervaar je dat zelf ook wel eens zo. Wat moet een mens veel, vind je ook niet?

Ook jullie, jongens en meisjes, wat moet je soms op school veel. En als we het dan over het tijdelijke leven hebben, kun je soms doodmoe raken van moeten. Je hebt een slechte nacht gehad van maandag op dinsdag en je kijkt in je agenda: dinsdag moet dit, woensdag moet dat en donderdag moet dat nog. Dan kan het werkwoord 'moeten' wel eens een zweep zijn die over je leven gaat.

Soms denk ik wel eens: naarmate de eeuwigheid dichterbij komt, lijkt dat wel steeds erger te worden, ook in onze samenleving, ook in onze gezinnen. Moeten, moeten, moeten. Dat we misschien onszelf wel eens even tot de orde moeten roepen, ja, moeten roepen, u hoort het goed, en zeggen: moet dit nu echt? Moet dat nu allemaal gebeuren, vandaag nog? Moet het echt allemaal, in het licht van de eeuwigheid?

Wat we zo tegen kunnen komen in het dagelijkse leven, dat heb je in het geestelijke leven ook. Ik moet zoveel om bekeerd te worden. Ik moet zoveel om zalig te worden. Weet je wat zalig worden is? Sterven aan het werkwoord 'moeten'. O ja, het kan soms zo in het begin van het geestelijke leven wel eens in je hart leven dat je vraagt: wat moet ik doen om zalig te worden? Ja, dat was ook de vraag van de stokbewaarder. En wat was het antwoord? Krijgt hij een heel lijstje van wetswerken? Absoluut niet. Het enige wat Paulus en Silas tegen deze man zeggen, is: *Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden.* Dat is het heilige moeten waar het over gaat.

Trouwens, dan moeten we nog wel oppassen. Want soms krijg je wel eens de indruk dat het appèl van 'u moet geloven' ook een soort werk gaat worden. Dat het appel van 'u moet geloven, u moet geloven' ook als een zweep over de gemeente wordt gelegd, alsof je het zelf zou kunnen. Maar zo is het natuurlijk ook weer niet.

En toch: wij moeten zalig worden. Want als het niet gebeurt, als dat zaligmakende geloof in Christus Jezus er niet komt, ja, dan is het verloren. Dan blijft het toch verloren, gemeente. Dan blijven we rampzalig. Daarom hoop ik dat vanmiddag degenen die nog onbekeerd zijn, onverzoend zijn, Christus nog niet kennen met hun ziel, dat dat moeten eens echt in je hart wordt gegrift. Ik moet, want anders is het verloren. Ja, u moet zalig worden. En tegelijkertijd ligt er in dat woordje 'moeten' in onze tekst zo'n troost, zo'n heerlijk Evangelie. Want gemeente, dat woordje 'moeten' moeten we niet in de eerste plaats toepassen op een zondaar. Wij moeten bij dat woordje 'moeten' allereerst denken aan God. Het is het moeten van de Heere Zelf.

Als we daar toch terechtkomen, ja, dan opent zich toch het kabinet van Gods genadeverbond, dat ontsloten is in het welbehagen van God. Dat er nu in die eeuwigheid die raad is geweest bij de drie-enige God om rampzalige zondaren zalig te maken. O ja, vanwege onze zonden en onze schuld zou die heilige, rechtvaardige God moeten zeggen: Ik moet die jongen in Kralingen straffen. Ik moet dat meisje, die man, die vrouw straffen.

Het zou naar recht zijn. Het zou zelfs rechtvaardig geweest zijn als God gezegd had: Ik moet heel de wereld straffen. Ik moet heel het mensdom wegwerpen in de rampzaligheid. Maar dat wilde God niet. Want God is niet alleen rechtvaardig, God is niet alleen heilig, maar God is ook zo barmhartig. Hij is zo genadig, Hij is zo groot van goedertierenheid. Zijn hart bruist van liefde voor een rampzalige zondaar. Kunt u het nog begrijpen? Het Evangelie is niet te begrijpen, het Evangelie is alleen te bewonderen. Dat Gods liefde nu uitgaat naar rampzalige zondaren die Hij van eeuwigheid verkoren heeft tot zaligheid en die Hij van eeuwigheid heeft liefgehad met een eeuwige liefde. En dat Hij daarom zondaren gaat trekken met goedertierenheid.

Dat heeft God gewild, dat heeft God besloten. En wat God gewild heeft, wat God besloten heeft, daaraan is Hij tot in de eeuwigheid verplicht. Dat is het moeten van onze tekst. Wat in Gods gedachten ontstaan is, dat heeft Hij waargemaakt. Hij zou Zijn Zoon zenden naar de aarde om Zijn volk te

verlossen van de zonde en weer terug te brengen in de verzoende gemeenschap met God. Dat hebben de Vader en de Zoon en de Heilige Geest samen besloten en met een eed bevestigd. Dat is het grote geheim achter dat woordje 'moeten'. Als dat voor je opengaat, ga je de Bijbel anders lezen. Nu wordt het een wonder dat er staat: *Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?* De Schriften moesten vervuld worden.

Zijn Naam moest zijn Jezus. Hij moest opstaan uit de doden. De hemel moest Hem ontvangen toen Hij alles volbracht had. Zijn Geest moest uitgestort worden op alle vlees. En daarom moest Hij door Samaria gaan. Gemeente, ik geloof het echt, daarom moet Hij door Kralingen gaan, opdat daar in Kralingen de woorden der zaligheid blijven klinken.

En dan ga ik nog een stapje verder. Kun je het vanmiddag zeggen: Hij moest door mijn hart gaan? Dat is wat in onze tekst staat. Dat heilige, zaligmakende moeten van een drie-enig God. Van de Vader, Die zondaren liefheeft, van de Zoon, Die door lijden tot heerlijkheid moest ingaan, en van de Geest, Die deze zaligheid wil toepassen in zondaarsharten.

O, zie je nu vanmiddag de rijkdom, de troost, de zekerheid van de zaligheid in dat woordje 'moeten'? O, dat woordje 'moeten' zegt: Ik wil en zij zullen zalig worden. Dat woordje 'moeten' geeft nu zo'n hoop en verwachting voor een uitziende zondaar naar de zaligheid in Christus.

Dat woordje 'moeten' doet toch door het geloof zeggen: *Zie, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken. Deze is de HEERE, wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid.* O, doet dat nu niet hopen en verwachten, in al uw klachten, op Zijn onfeilbaar Woord? *Door Welken wij moeten zalig worden.*

Ook bij dit stukje van onze tekst mogen we vanuit de Griekse grondtekst zeggen: in Welke wij moeten zalig worden. In Jezus zalig, buiten Jezus rampzalig. Van tweeën één. Nu ligt er aan de ene kant een grote ruimte in dat woordje 'wij', maar anderzijds is het wel heel duidelijk waar het op aankomt. Wie zijn er zalig? Wie worden er zalig? Alleen degenen die in Christus Jezus zijn. En voor dezulken is er geen verdoemenis, maar een eeuwige zaligheid. Lieve gemeente van Rotterdam-Kralingen, dat ik nu weer even weg mag vallen en dat Christus als het ware voor mij staat en het aan u vraagt: wat denkt u van deze Jezus?

Ik hoop dat er vanmiddag een onbekeerde zondaar in zijn totale gemis wordt gezet. Ik hoop dat vanmiddag een arme tobber hoop en verwachting gaat krijgen als hij hoort wat deze Jezus wilde doen om een rampzalige zondaar zalig te maken. En ik hoop, kind des Heeren in ons midden, die Jezus hebt leren kennen, dat het weer eens tot troost mag zijn vanmiddag. Dat er weer iets van zekerheid in je ziel mag leven: uw zaligheid ligt vast in Jezus, in Zijn offer, in Zijn bloed.

En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden. Dan de Naam Jezus.

Dierbare Jezus, Heil der zielen,
Die ik oneindig hoger acht
Dan waar anderen dwaas voor knielen,
Dan wat heel deze aarde bevat.

Bid je mee? Bid je nu eens even met me mee:

Dek mijn ziel, die tot U schreit,
Met Uw algenoegzaamheid.

Gij zijt de ware Levensbron,
Bij U is het heil van het eeuwig leven.

En dat ik, ook ik, eens zeggen kon: die Naam, die zaligheid, die Jezus, heeft Hij ook aan mij gegeven.

Amen.